

Абрахам Мерит

ОБИТАТЕЛИТЕ НА МИРАЖА

София, 2023

Dwellers in the Mirage – Abraham Merritt

© Издателство „Изток-Запад“, 2023

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Явор Цанев, превод, 2023

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2023

ISBN 978-619-01-1269-3

АБРАХАМ МЕРИТ

ОБИТАТЕЛИТЕ
НА
МИРАЖА

Превод от английски
Явор Цанев

Съдържание

КНИГА НА КАЛК'РУ

I. Звуци в нощта	7
II. Пръстенът на Кракена	14
III. Ритуалът на Калк'ру	23
IV. Пипалото на Калк'ру	33
V. Миражът	43
VI. Страната на сенките	53
VII. Малките хора	61
VIII. Евали	69
IX. Евали (продължение)	79
X. Ако човек можеше да използва целия си мозък	87
XI. Барабаните на малките хора	97
XII. На моста Нансур	110

КНИГА НА ВЕЩИЦАТА

XIII. Карак	125
XIV. В черната цитадела	134
XV. Езерото на духовете	147
XVI. Целувките на Лур	155

КНИГА НА ДУЕЯНУ

XVII. Изпитание от Калк'ру	165
XVIII. Вълците на Лур	177

XIX. Превземането на Сирк	190
XX. Сбогом, Цантау!	202

КНИГА НА ЛЕЙФ

XXI. Завръщане в Карак	211
XXII. Порталът на Калк'ру	223
XXIII. В храма на Калк'ру	239

Последва продължително думкане на барабани, което се издигна в забързано кресчендо и внезапно замря. След него остана едва различим шум от неясна суматоха.

Той беше заглушен от нисък, продължителен тътен, като от много далечен гръм, в който се долавяше непокорство, предизвикателство.

Чакахме и се ослушвахме. Смърчовете бяха неподвижни. Вятърът не се върна.

– Странни звуци, Джим – опитах се да прозвуча небрежно.

Той седна. В гаснещия огън припламна съчка. Светлината ѝ очерта лицето му на фона на тъмнината – слабо, мургаво и с ястребов профил. Не ме погледна.

– Всеки окичен с пера прародител от последните двадесет века е буден и крещи! По-добре ме наричай Цантау, Лейф. Ци' Ца'лаги – аз съм чероки! А точно сега – всички индианци.

Той се усмихна, но все пак не ме погледна и аз се зарадвах на това.

– Беше наковалня – казах аз. – Адски голяма наковалня. И стотици хора, които пееха... А как би могло да се случи в тази пустош... не звучаха като индианци...

– Барабаните не бяха индиански. – Той приседна до огъня и се загледа в него. – Когато спряха да бумтят, нещо продължи да свири пицикато с ледените висулки по гърба ми.

– И аз настръхнах от тези барабани! – Мислех, че гласът ми не трепва, но спътникът ми рязко погледна към мен и този път аз отклоних очи и се загледах в жаравата. – Напомниха ми за нещо, което чух... и ми се стори, че видях... в Монголия. Също и пеенето. По дяволите, Джим, защо ме гледаш така?

Хвърлих една съчка в огъня. За нищо на света не можех да спра да се вирам в сенките, докато тя се разгаряше. След това го погледах право в очите.

– Доста лошо място, нали, Лейф? – попита тихо той.

Не отговорих нищо. Джим стана и отиде до вързоците ни. Върна се с малко вода и я лисна върху огъня. Подритна малко пръст върху съскащите въглени. Потрепнах, когато сенките се върнаха към нас, но той не показа, че го е забелязал.

– Този вятър дойде от север – рече. – Така че звуците долетяха оттам. Следователно каквото и да ги е издало, то се намира на север от нас. При това положение накъде ще поемем утре?

– На север – отвърнах аз.

Гърлото ми се сви, докато го изричах.

Джим се засмя. Отпусна се върху одеялото и го уви около себе си. Аз седнах, облегнат на ствола на един от смърчовите, и се загледах на север.

– Предците са гръмогласни, Лейф. Долавям, че ни обещават скръб, ако тръгнем на север... Лош избор, казват предците... лош избор за теб, Цантау! Отиваш в Усунхи'и, Страната на мрака, Цантау! В Цусгина'и, Страната на духовете! Пази се! Откажи се да вървиш на север, Цантау!

– О, лягай да спиш, обладан от духове червенокож!

– Добре, просто ти казвам.

Малко по-късно той се обади пак:

– *И чух гласовете на предците, които пророкуваха война** – моите предци пророкуват нещо по-лошо от война, Лейф.

– По дяволите, ще млъкнеш ли!

От тъмнината се дочу кикот, след това настъпи тишина.

Облегнах се на ствола на дървото. Звуците, или по-скоро зловещият спомен, събуден от тях, ме бяха разтърсили повече, отколкото бях готов да призная дори пред себе си. Нещото, което от две години носех в торбичка от еленова кожа, провесена на верижка около врата ми, сякаш се размърда; стана студено. Чудех се доколко може да е усетил Джим това, което се опитвах да прикрия...

Защо беше изгасил огъня? Защото знаеше, че се страхувам? За да ме принуди да се изправя пред страха си и да го победея? Или го направи заради индианския инстинкт да търси прикритие в тъмнината? Сам призна, че пеенето и думкането са се отразили на нервите му, както и на моите...

---

* Препратка към поемата „Кублайхан“ на Самюъл Колридж. (Всички бележки под линия, без изрично упоменатите, са на преводача.)

Страх! Разбира се, че страхът накара дланите ми да се изпотят и стегна гърлото ми така, че сърцето ми задумка в ушите като барабан.

Като барабан... да!

Но... не като онези барабани, чийто ритъм бе донесъл до нас северният вятър. Беше като трополенето от краката на мъжете и жените, младежите, девойките и децата, които все по-бързо тичаха към ръба на един кух свят, за да се гмурнат бързо в празнотата... изчезвайки в нищото... изгубвайки се при падането... погълнати от небитието...

Като онова проклето барабанене, което бях чул в тайния храм на оазиса в Гоби преди две години!

Нито тогава, нито сега чувството беше само на страх. Страхът действително си беше страх, но примесен с непокорство... непокорството на живота срещу неговото отрицание... бушуващия, ревящ гняв на живота... неистовия бунт на удавника срещу давещата го вода, гнева на пламъка на свещта срещу надвисналия над нея похлупак...

Толкова безнадеждно ли беше? Ако подозренията ми се окажеха верни, да допускам подобна мисъл означаваше да бъда победен в самото началото!

Но Джим също е тук! Как да го предпазя от това? Дълбоко в себе си никога не съм се присмивал на подсъзнателните му възприятия, които той нарича „гласове на предците“, каквото и да представляваха те. Когато ми заговори за Усунхи'и, Страната на мрака, по гръбнака ми пропъзляха ледени тръпки. Защото нали старият уйгурски жрец също беше говорил за Страната на сенките? Все едно чух ехо от думите му.

Погледнах към мястото, където лежеше Джим. Беше ми по-близък от собствените ми братя. При тази мисъл се усмихнах, защото те никога не са ми били близки. Като изключим скандинавската ми майка, за всички останали в родната ми стара къща аз бях чужд. Най-малкият син и нежелан натрапник; подхвърлено дете.

Не бях виновен, че съм се появил на света с атавистичните белези на русокосите, синеоки и мускулести предци на майка ми – викингите. Изобщо не бях Лангдън. Мъжете от семей-

ство Лангдън бяха мургави и слаби, с тънки устни и навъсени, сякаш са излизали от една и съща матрица в продължение на поколения. Те ме гледаха от семейните портрети – мен, подхвърления – с лека насмешка и високомерна враждебност. Точно както баща ми и четиримата ми братя, всеки от тях истински Лангдън, ме гледаха, когато непохватно се опитвах да сместя едрата си фигура на тяхната маса.

Това ми беше донесло нещастие, но пък бе накарало майка ми да ме обикне с цялото си сърце. Зачудих се, както се бях чудил много пъти, как е могла да се отдаде на мрачния ми и егоцентричен баща, след като кръвта ѝ копнееше за морски пътешественици. Тя беше тази, която ме кръсти Лейф – име, толкова неподходящо за един Лангдън, колкото и самото ми раждане сред тях.

Двамата с Джим бяхме постъпили в „Дартмът“ в един и същи ден. Спомням си какъв беше тогава – високо, мургаво момче с лице като на ястреб и неразгадаеми черни очи. Чистокръвен чероки от клана, от който произхождаше великият вожд Секвоя – клан, в който от векове се раждаха най-мъдрите членове на племенния съвет, силни и хитри воители.

В регистъра на колежа беше записан като Джеймс Т. Игълс, но в списъците на племето чероки името му бе Два Орела, а майка му го беше нарекла Цангау. От първия момент бяхме разпознали духовното си родство. По силата на древните ритуали на неговия народ бяхме станали кръвни братя, а той ми беше дал тайно име, известно само на двама ни: Дегатага – онзи, който стои толкова близо до друг, че двамата са едно цяло.

Единствената дарба, освен силата ми, е умението да уча езици. Скоро говорех черокски така, сякаш съм роден в племето. Годишите в колежа бяха най-щастливите от живота ми. През последната от тях Америка се включи в Световната война. Двамата заедно напуснахме „Дартмът“, постъпихме в тренировъчен лагер и отплавахме за Франция с един и същи кораб.

Докато седях там, под бавно нарастващата зора на Аляска, прехвърлях наум изминалите

години: смъртта на майка ми в Деня на примирието... завръщането ми в Ню Йорк в един откровено враждебен дом... отзоваването на Джим в неговия клан... завършването на курса ми по минно инженерство... странстванията в Азия... второто ми завръщане в Америка и търсенето на Джим... тази наша експедиция до Аляска, повече заради другарството и спокойствието на безкрайната пустош, отколкото заради златото, което се предполагаше, че търсим...

Изминах дълъг път от войната насам – най-щастливи за мен бяха последните два месеца от него. Той ни беше водил от Номе през опасните тундри, после до Коюкук и накрая до този малък лагер сред смърчовите, някъде между изворите на Коюкук и Чандалар, в подножието на неизследваната планинска верига Ендикот. Дълъг път... а имах чувството, че именно тук започва истинската пътека на живота ми.

През дърветата се промуши лъч от изгряващото слънце. Джим се надигна, погледна ме и се усмихна.

– Не си спал много след концерта, нали?

– Какво стана с предците? Изглежда, не са те държали дълго буден.

Той отвърна съвсем небрежно:

– О, те се успокоиха.

Лицето и очите му бяха безизразни. Беше скрил мислите си от мен. Предците не се бяха успокоили. Беше лежал буден, докато аз мислех, че спи. Бързо взех решение. Щяхме да тръгнем на юг, както бяхме планирали. Аз щях да отида с него чак до Съркъл. Щях да намеря някакъв претекст да го оставя там. Казах:

– Няма да ходим на север. Промених решението си.

– Добре. Защо?

– Ще ти кажа, след като закусим – отвърнах аз. Не съм толкова бърз в измислянето на лъжи. – Наклади огън, Джим. Аз ще отида до потока и ще донеса вода.

– Дегатага!

Застинах. Той използваше тайното ми име само в редки моменти на съчувствие или при опасност.

– Дегатага, върви на север! Ще отидеш, дори ако трябва аз да тръгна пред теб, за да те накарам да ме последваш... – Той заговори на езика на чероките: – Правя го, за да спася духа ти, Дегатага. Ще тръгнем ли заедно като кръвни братя? Или ще пълзиш след мен като треперещо куче по петите на ловец?

Кръвта забушува в слепоочията ми, ръката ми се протегна към него. Джим се отдръпна и се засмя.

– Така е по-добре, Лейф.

Бързата ярост ме напусна, ръката ми се отпусна.

– Добре, Цантау. Тръгваме... на север. Но не... не заради себе си ти казах, че съм променил решението си.

– Дяволски добре знам, че не е заради теб!

Той се зае с огъня. Аз отидох за вода. Изпихме силния черен чай и изядохме това, което беше останало от малките кафяви птици, които наричат аляски пуйки и които бяхме отстреляли предния ден. Когато се нахранихме, започнах да говоря.

II. Пръстенът на Кракена

Преди три години – започнах разказа си аз – отидох в Монголия с експедицията на Феърчайлд. Част от работата ѝ беше проучване на минерали за определени британски интереси, а друга – етнографски и археологически изследвания за Британския музей и Пенсилванския университет.

Никога не съм имал възможност да докажа стойността си като минен инженер. Веднага се превърнах в посланик на добра воля, в офицер за връзка с племената. Височината, русата ми коса, сините очи и необикновената ми сила, както и уменията да усвоявам езици, представляваха безкраен интерес за тях. Татари, монголци, буряти, киргизи – всички ме гледаха, докато свивах подкови, огъвах железни пръти на коленете си и изпълнявах нещата, които баща ми наричаше презрително „циркови номера“.

Точно такъв бях за тях – човекът цирк. И все пак бях нещо повече – те ме харесваха. Старият Феърчайлд се смееше, когато се оплаквах, че нямам време за техническата работа. Казваше ми, че струвам колкото десетина минни инженери, че съм застраховката на експедицията и че докато се справям, нямало да ги притесняват никакви проблеми. И е факт, че нямаше проблеми. Доколкото ми е известно, това беше единствената подобна експедиция, при която можеш да оставиш вещите си без надзор и когато се върнеш, да ги намериш на мястото им. Също така никой не се опита да ни изнудва и да поиска подкуп.

За нула време усвоих половин дузина от диалектите и можех да разговарям с хората от племената на техните собствени езици. Това беше от огромна полза. От време на време пристигах монголска делегация с по няколко от техните борци – едри момчета с гръдни кошове като бъчви, – които искаха да се пробват срещу мен. Научих техните хватки, а тях научих на

нашите. Провеждахме състезания по вдигане на понита, а някои от манджурските ми приятели ме обучиха да се бия с две саби с широки остриета – по една във всяка ръка.

Феърчайлд беше планирал работата за една година, но дните минаваха толкова гладко, че той реши да удължи престоя ни. Моето присъствие – каза ми той в сардоничния си стил – несъмнено добавяло трайна жизненост и науката никога повече нямало да има подобна възможност в този регион – освен ако не реша да остана и да го управлявам. Той не знаеше колко близо до пророчество са думите му.

Следващата година, в началото на лятото, преместихме лагера с около сто мили на север. Бяхме на уйгурска територия. Уйгурите са странен народ. Казват за себе си, че са потомци на велика раса, която е управлявала Гоби, когато още не е била пустиня, а земен рай с течащи реки, много езера и кипящи от живот градове. Факт е, че се различават от всички други племена и макар въпросните племена да ги избиват, когато им се отдаде такава възможност, те все пак се боят от тях. Или по-скоро от магьосничеството на техните жреци.

Уйгурите се появяваха рядко в стария лагер. Когато го правеха, оставаха на разстояние от нас. Бяхме в новия бивак по-малко от седмица, когато пристигна група от двадесет ездачи. Стоях на сянка в палатката си. Те слязоха от конете и дойдоха право при мен. Не обръщаха внимание на никой друг. Спряха на няколко крачки. Трима от тях се приближиха и ме заogleждаха. Очите им бяха особени – сиво-сини, – а на този, който явно ги предвождаше, бяха необичайно студени. И тримата бяха по-едри и по-високи от останалите уйгури.

Не ги познавах. Поздравих учтиво на киргизки. Те не отговориха, а продължиха внимателно да ме оглеждат. Накрая заговориха помежду си и закимаха, сякаш бяха стигнали до някакво решение.

Тогава водачът се обърна към мен. Когато се изправих, забелязах, че не е много по-нисък от моите шест фута и четири инча. Казах му, отново на киргизки, че не знам езика му. Той даде заповед на хората си. Те забиколиха палатката ми, застанали като стражи,

с подпрени до тях копия и заплашително извадени дълги саби.

При това раздражението ми започна да нараства, но преди да успее да възразя, предводителят им заговори на киргизки. Увери ме почтително, че посещението им е съвсем миролюбиво, само че не желаят разговорът ни да бъде прекъсван от някой от моите спътници. Попита дали бих му показал ръцете си. Протегнах ги. Водачът и двамата му другари се надвесиха над дланите ми и ги огледаха внимателно, като от време на време посочваха белези или пресичащи се линии. Когато проверката им приключи, той допря челото си с в дясната ми ръка.

А след това, за мое крайно учудване и без да обяснява защо го прави, започна един изключително разбираем урок по уйгурски език. Използваше киргизкия за сравнение. Не изглеждаше изненадан от лекотата, с която усвоявах урока – колкото и да е странно, явно го очакваше от мен. Искам да кажа, че се държеше, сякаш не толкова ме учи на нов език, колкото ми го припомня, защото съм го забравил. Урокът продължи цял час. След това той отново допря чело в ръката ми и даде команда на обръча от стражи. Цялата група се качи на конете и се отдалечи в галоп.

В цялото преживяване имаше нещо обезпокоително. Най-тревожно беше собственото ми смътно усещане, че учителят ми, ако бях разчел правилно поведението му, е бил прав – не учех нов език, а си припомнях такъв, който съм забравил. Със сигурност никога не бях усвоявал чужд език с бързината и лекотата, с която научих уйгурския.

Естествено, останалите от моята група бяха объркани и притеснени. Веднага отидох при тях и обсъдихме случилото се. Наш етнолог беше известният професор Дейвид Бар от „Оксфорд“. Феърчайлд беше склонен да приеме всичко като шегата, но Бар беше силно разтревожен. Той каза, че според уйгурските предания прадедите им били със светла кожа – русокоси, синеоки, едри и силни хора. Накратко, мъже като мен. Имало няколко запазени древни уйгурски стенописа, които изобразявали точно такъв тип хора, така че не липсвали дока-

зателства за достоверността на преданията. Ако обаче днешните уйгури действително са потомци на тази раса, древната кръв трябва да е била смесена и разредена почти до точката на изчезване.

Попитах какво общо има това с мен, а той отговори, че е напълно възможно посетителите да ме смятат за човек с чиста кръв от древната раса. Всъщност професорът не виждал друго обяснение за поведението им. Беше на мнение, че изследването на дланите ми и явното одобрение на това, което са открили там, потвърждават теорията му.

Старият Феърчайлд го попита с насмешка дали се опитва да ни обърне към хиромантията. Бар хладнокръвно отвърна, че е учен. И като учен бил наясно, че някои физически прилики могат да се предават по наследство в продължение на много поколения. Някои особености в разположението на линиите на дланите могат да се запазят през вековете. Те биха могли да се появят отново в случаи на атавизъм като моя.

По това време вече леко се бях замаял. Но на Бар му бяха останали още няколко довода, с които съвсем ме застреля. Той се беше разпалил и каза, че уйгурите може дори да са напълно прави, като имаше предвид мнението им за мен. Бил съм атавистичен представител на древните норвежци. Чудесно. Било съвсем сигурно, че асите, старите скандинавски богове и богини – Один и Тор, Фрига и Фрея, Фрей и Локи, и всички останали, – някога са били истински хора, водачи на продължително и опасно преселение. След смъртта им те били обожествени, както се случвало с много други подобни герои и героини от други племена и раси. Етнолозите били единомисленици, че първите скандинавци са дошли в Североизточна Европа от Азия, подобно на другите арийци. Тяхната миграция трябва да е настъпила някъде между 1000 и 5000 години преди Христа. И нямало научно обоснована причина те да не идват от района, който в наши дни се нарича Гоби, нито пък да не са русата раса, от която днешните уйгури смятат, че произлизат.

Никой, продължи той, не знае кога точно Гоби е станала пустиня – нито какви са причините, които са я превърнали в пустиня. Преди

две хиляди години части от Гоби може още да са били плодородни. Каквато и да е била промяната, каквито и да са причините и скоростта, с която е настъпила, несъмнено тя е причина за преселението, водено от Один и другите аси, което е завършило с колонизирането на Скандинавския полуостров. Според всеобщото мнение аз бях атавистичен представител на рода на майка ми отпреди хиляда години. Нямаше причина да не съм далечен роднина и на древните уйгури – ако те наистина бяха предци на скандинавците.

В крайна сметка Бар смяташе, че ме очакват неприятности. Както и всички останали членове на нашата група. Посъветва ни спешно да се върнем в стария лагер, където ще бъдем сред приятелски настроени племена. В заключение отбеляза, че откакто сме дошли тук, нито един монголец, татарин или член на друго племе, с което съм установил добри отношения, не се е доближавал до нас. Той седна и погледна Феърчайлд, а после отбеляза, че това не е съвет на хиромант, а на признат учен.

Е, Феърчайлд се извини, разбира се, но отхвърли съвета на професора относно връщането. Каза, че бихме могли спокойно да изчакаме още няколко дни и да видим какво ще стане. Бар отбеляза мрачно, че като пророк Феърчайлд вероятно е пълна скръб, но също така било доста вероятно да ни наблюдават отблизо и да не ни позволят да се оттеглим, така че това нямало значение...

Същата нощ чухме в далечината да бият барабани, които продължиха да се обаждат на различни интервали почти до зори, да докладват и отговарят на въпросите на още по-далечни барабани.

На следващия ден, в същия час, се появи същият отряд. Водачът им се насочи право към мен, без да обръща внимание, както и предния път, на останалите в лагера. Поздрави ме едва ли не със смирение. Върнахме се заедно до палатката ми. Кордонът отново беше разположен около нея и внезапно започна вторият ми урок. Той продължи два часа или малко повече. След това, ден след ден, в продължение на три седмици се пов-

таряше същото представление. Не се водеха разговори, не се задаваха излишни въпроси, не се даваха обяснения. Мъжете идваха с определена цел: да ме научат на езика си. Придържаша се стриктно към нея. Изпълнен с любопитство, нетърпелив да стигна до края и да разбера какво означава всичко това, аз не създавах никакви пречки и се придържах също толкова стриктно към задачата. Изглеждаше, че го приемат като нещо, което се подразбира. След три седмици можех да водя разговор на уйгурски толкова добре, колкото и на английски.

Безпокойството на Бар продължаваше да расте. „Подготвят те за нещо! – казваше той. – Бих дал пет години от живота си, за да бъда на твое място. Само че това не ми харесва. Страхувам се за теб. Страхувам се, по дяволите!“

Една нощ в края на третата седмица сигналните барабани биха до зори. На следващия ден моите инструктори не се появиха, нито на следващия, нито на по-следващия. Но нашите хора докладваха, че навсякъде около нас имало уйгури, които обграждат лагера. Бяха уплашени и не можехме да ги накараме да свършат никаква работа.

На четвъртия ден, следобед, видяхме облак прах, който бързо се спускаше към нас от север. Скоро след това чухме и звука на уйгурските барабани. После от прахоляка се появи отряд конници. Бяха двеста или триста, с блестящи копия, а много от тях и с добри пушки. Застанаха в широк полукръг пред лагера. Сивоокият им предводител, който беше мой главен инструктор, слезе от коня и пристъпи напред, повел великолепен черен жребец. Едър, силен кон, различен от дългокраките коне, които яздеха; кон, който можеше да понесе теглото ми с лекота.

Уйгурът падна на едно коляно и ми подаде юздите на жребеца, а аз ги поех, без да се замисля. Конят ме погледна, подуши ме и опря ноздри в рамото ми. Воините незабавно вдигнаха копията си във въздуха и извикаха някаква дума, която не можах да разбера, а после слязоха от конете и застинаха в очакване.

Водачът се надигна. Извади от туниката си малък куб от дъвен нефрит. Отново се отпусна на коляно и ми го подаде. Изглеждаше твърд,

но когато го натиснах, се отвори. Вътре видях пръстен. Беше от тежко злато, масивен и широк. На него имаше жълт, полупрозрачен квадратен камък с големина от инч и половина. А в него се виждаше фигурата на черен октопод.

Пипалата му се разстилаха ветрилообразно от тялото. Създаваха впечатление, че се протягат напред през жълтия камък. В по-близките им краища дори се забелязваха смукателните органи. Тялото не беше толкова ясно очертано. Изглеждаше замъглено, сякаш се протяга от дълбините. Черният октопод не беше гравирен върху скъпоценния камък. Той беше вътре в него.

Изпитвах странна смесица от чувства – едновременно отвращение и особено чувство за нещо познато, подобно на онзи трик на ума, който предизвиква така наречената двойна памет – усещането, че вече сме преживели същото. Без да се замисля, нахлузих пръстена върху палеца си и той пасна идеално. Вдигнах го към слънцето, за да уловя светлината през камъка. Мигновено всички мъже от отряда се хвърлиха по корем, сякаш да се поклонят пред него.

Предводителят на уйгурите ме заговори. Подсъзнателно долавях, че от момента, в който ми подаде нефрита, ме наблюдава внимателно. Струваше ми се, че сега в очите му откривам страхопочитание.

– Конят ти е готов... – Той отново използва непознатата дума, с която ме поздравиха воините. – Покажи ми какво искаш да вземеш със себе си и твоите хора ще го донесат.

– Къде отиваме и за колко време? – попитах аз.

– При един свят човек от твоя народ – отговори той. – За колко време – само той може да отговори.

За миг се подразних от небрежността, с която се разпоглежда. Също така се зачудих защо говори за своите хора и за своя народ като за мои.

– Защо той не дойде при мен? – попитах.

– Стар е – отговори ми уйгурът. – Не би могъл да пътува.

Погледнах към отряда, който вече се беше строил до конете си. Ако откажех да тръгна, нашите хора щяха да опитат да се противопоставят на отвеждането ми, а това несъмнено

щеше да означава заличаване на лагера. Освен това изгарях от любопитство.

– Трябва да поговоря с другарите си, преди да тръгна – казах аз.

– Ако на Дуеяну – този път чух ясно думата – му се иска да се сбoguва с кучетата си, нека го направи. – Докато гледаше към стария Феърчайлд и останалите, в очите му се четеше презрение.

Думите му определено не ми харесаха, нито начинът, по който ги каза.

– Чакай ме тук – отсякох рязко и отидох при Феърчайлд. Завлякох го в палатката му, а Бар и останалите от експедицията ни последваха по петите. Разказах им какво се е случило. Професорът хвана ръката ми и внимателно разгледа пръстена. Тихо подсвирна.

– Не знаеш ли какво е това? – попита ме той. – Това е Кракенът – свръх умното, зло митично морско чудовище на древните скандинавци. Виж, пипалата му не са осем, а дванайсет. Никога не са го изобразявали с по-малко от десет. Символизира е принципа, който е противоположен на живота – не точно смъртта, а по-скоро унищожението. Кракенът – и то тук, в Монголия!

– Чуй ме, шефе – обърнах се към Феърчайлд. – Има само един начин, по който можете да ми помогнете, ако ми потрябва помощ. И той е да се върнете колкото се може по-бързо в стария лагер. Свържете се с монголите и пратете вест на онзи вожд, който продължава да изпраща големите борци – те ще се сетят за кого става въпрос. Убедете го – или го наемете – да доведе в лагера колкото се може повече боеспособни мъже. Ще се върна, но вероятно ще се върна преследван. Освен това всички вие сте в опасност. Може би не в момента, но е възможно нещата да се развият по начин, който да накара тези хора да решат, че е по-добре да ви унищожат. Знаем какво говоря, шефе. Моля те да го направиш, ако не заради себе си, то поне заради мен.

– Но те наблюдават лагера... – понечи да възрази той.

– Няма да го правят... след като си тръгна.
Поне за малко. Всички ще потеглят след мен. –
Говорех с пълна увереност, а Бар кимна в знак
на съгласие.

– Кралят се връща в своето кралство – каза той. – Всичките му верни поданици са с него. Той не е в опасност, докато е с тях. Но... Боже, само да можем да дойда с теб, Лейф! Кракентът! И древната легенда от южните морета за Великия октопод, който дреме и чака момента, в който ще му се прииска да унищожи света и всичко живо. А Черният октопод е изсечен и в скалите на Андите, на три мили височина! Северните народи, жителите на южните морета и хората от Андите! А сега същият символ се появява и тук!

– Ще ми обещаеш ли да го направите? – попитах Феърчайлд. – Животът ми може да зависи от това.

– Но това е все едно да те изоставя. Никак не ми харесва!

– Шефе, тази тълпа може да ви унищожи за минута. Върнете се и вземете с вас монголите. Татарите ще помогнат. Те мразят уйгурите. Аз ще се върна, не се бой за мен. Но се обзалагам на каквото кажеш, че цялата тази тълпа, а и много повече народ, ще бъдат по петите ми. Когато дойда, искам да имам стена, зад която да се скрия.

– Ще отидем – рече той.

Излязох от палатката и отидох в своята. Странноокият уйгур ме последва. Взех пушката и автоматичния си пистолет, пяхнах в джоба си четката за зъби и комплекта за бръснене и се обърнах, готов да потегля.

– Няма ли нещо друго? – Във въпроса му личеше изненада.

– Ако има, ще се върна за него – отговорих аз.

– Не и след като... си спомниш – каза загадъчно той.

Закрачихме рамо до рамо към черния жребец. Метнах се на гърба му и го яхнах.

Отрядът се завъртя зад нас. Копията им се превърнаха в преграда между мен и лагера и ние потеглихме в галоп на юг.